

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PICOULT, JODI

Ce preț are un nume / Jodi Picoult ; trad. și note de Cornelia Marinescu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-433-9

I. Marinescu, Cornelia (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

BY ANY OTHER NAME

Copyright © 2024 by Jodi Picoult

This edition published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Jodi Picoult

**CE PREȚ ARE
UN NUME**

*Traducere din limba engleză și note
de Cornelia Marinescu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

MELINA

Mai 2013

Mulți ani după ce Melina absolvise Colegiul Bard, cursul pe care și-l amintea cel mai bine nu era seminarul de dramaturgie sau cursul intensiv de teatru, ci cel de antropologie. Într-o zi, profesoara le arătase un diapozitiv cu un os care avea de-a lungul lui douăzeci și nouă de mici incizii.

– Osul Lebombo, le spusese ea, a fost descoperit într-o peșteră din Swaziland în anii 1970 și are o vechime de circa patruzeci și trei de mii de ani. Este confecționat dintr-un os de babuin. Mulți ani a fost considerat primul calendar atribuit omului. Eu vă întreb însă: ce *om* folosește un calendar cu douăzeci și nouă de zile?

Profesoara părea că se uită direct la Melina.

– Istoria, continuase ea, e scrisă de cei care sunt la putere.

ÎN PRIMĂVARA ULTIMULUI AN DE FACULTATE, Melina mergea, așa cum era stabilit în fiecare săptămână, să se întâlnească cu îndrumătorul ei. Profesorul Bufort scrisese prin anii optzeci o piesă intitulată *Wanderlust*, cu care câștigase Premiul Catedrei de teatru, piesa fusese montată pe Broadway și nominalizată la un premiu Tony. Profesorul susținea că avusese dintotdeauna dorința de a preda și că, atunci când Colegiul Bard îl numise șeful programului de dramă, a fost un vis devenit realitate, însă Melina se gândea că mai contase și faptul că niciuna dintre celelalte piese ale lui nu s-a bucurat de același succes din partea criticii.

Când fata a bătut la ușă și a intrat, Bufort era cu spatele la ea. Părul grizonant îi cădea pe ochi, tinerește.

– Studenta mea de disertație preferată, a spus în loc de salut.

– Sunt *singura* ta studentă de disertație.

Melina și-a scos de la încheietura mâinii un elastic și și-a strâns părul negru în vârful capului, într-un coc cu un nod lejer, apoi a scotocit în rucsac după două sticlute cu ciocolată cu lapte, cumpărate de la un magazin local cu produse lactate. Erau foarte scumpe, dar i le aducea profesorului Bufort în fiecare săptămână. Tratamentul împotriva hipertensiunii îl văduvise de vechile sale vicii – alcoolul și țigările – și spunea, în glumă, că doar de această distracție se mai putea bucura. Melina i-a întins o sticlă și a ciocnit cu el, cu cealaltă sticlă.

– Salvatoarea mea, a spus profesorul și a luat o înghițitură zdravănă.

La fel ca majoritatea liceenilor care aveau trecute în palmares reprezentații cu *Vrăjitoarele din Salem*⁶ și *Visul unei nopți de vară*, Melina venise la Bard în ideea că va studia actoria. Abia după ce urmase cursul de scriere dramatică își dăduse seama că singurul lucru mai tare decât să oferi o performanță actoricească excepțională este să fii persoana care a plămădit vorbele rostite de un actor. A început să scrie piese într-un act, jucate de grupuri de studenți. I-a studiat pe Molière și Mamet, Marlowe și Miller. A disecat limbajul și structura pieselor lor cu intensitatea unui mare maestru campion la șah, a cărui înțelegere a jocului este decisivă pentru succesul partidei.

A scris un *Pygmalion* modern, în care sculptorul era o mamă care își duce fetița la concursuri de frumusețe, iar statuia era JonBenét Ramsey⁷, însă ceea ce i-a atras atenția profesorului Bufort a fost versiunea ei la *Așteptându-l pe*

6 *The Crucible* (1953) – piesă de teatru a dramaturgului american Arthur Miller.

7 JonBenét Ramsey (1990–1996) – câștigătoare a unor concursuri de frumusețe pentru fetițe, ucisă la vârsta de șase ani în propria casă.

Godot, în care plasase acțiunea în timpul unui congres politic unde toate personajele sunt în așteptarea unui candidat prezidențial de tipul salvatorului nației, care însă nu mai apare. Profesorul a încurajat-o să-și trimită piesa la mai multe festivaluri cu înscriere liberă și, chiar dacă piesa nu a fost aleasă niciodată, Melinei și tuturor celor din departament le-a devenit limpede că ea va fi unul dintre puținii studenți care vor reuși să-și vadă montate piesele.

– Melina, ce ai de gând să faci după absolvire? a întrebat-o profesorul.

– Sunt deschisă la orice sugestii, i-a răspuns ea, sperând că acela va fi momentul când îndrumătorul o să-i spună despre cine știe ce oportunitate fabuloasă de job. Nu era într-atât de naivă, încât să creadă că ar fi putut supraviețui în New York fără o slujbă stabilă, iar Bufort îi mai aranjase și înainte joburi. Într-o vară fusese stagiară pentru un regizor faimos din oraș – un bărbat care aruncase odată cu un latte frappé într-o costumieră pentru că nu aranjase un tiv și care o dusesse pe Melina prin baruri, deși ea nu avea încă vârsta legală, doar pentru că, în locul prânzului, omul prefera să bea. În altă vară lucrase casieră într-o cafenea de la Signature Theatre și în magazinul de suveniruri de la Second Stage. Profesorul Bufort avea relații.

Toată industria funcționa pe bază de relații.

– Asta nu e o sugestie, a spus Bufort, întinzându-i un prospect. Asta e mai mult un ordin.

Colegiul Bard urma să găzduiască o competiție de dramaturgie originală studentescă. Premiul era un loc la Festivalul Samuel French de Piese Scurte de pe off-off-Broadway⁸.

Profesorul s-a rezemat de biroul său, cu picioarele la doar câțiva centimetri de picioarele ei. Și-a pus jos ciocolata cu lapte, și-a încrucișat brațele și i-a zâmbit.

– Cred că ai putea să câștigi, a zis.

8 Off-off-Broadway – seria de teatre din New York mai mici decât cele de pe Broadway și de pe off-Broadway, care au 99 de locuri sau mai puțin.

Privirile li s-au întâlnit.

– Dar...? I-a îndemnat ea.

– Dar, a repetat profesorul ridicând dintr-o sprânceană. Chiar trebuie să o spun? *Din nou?*

Melina a clătinat din cap. Singurul comentariu negativ pe care îl primise vreodată de la el fusese că, deși avea o scriitură curată și percutantă, era sterilă din punct de vedere emoțional. Ca și cum ridicase un zid între dramaturg și piesă.

– Ești bună, spusese Bufort, dar ai putea să fii *mare*. Nu e suficient să reușești să manipulezi sentimentele publicului tău. Trebuie să-i faci să creadă că există un motiv pentru care *tu* ești cea care spune povestea respectivă.

Exact acolo era problema: nu poți să sângerezi fără să simți usturimea tăieturii.

Ca să evite privirile profesorului, Melina a început să-și mototolească marginea tricoului. Bufort s-a împins din dreptul biroului și s-a dus în spatele ei.

– Eu o știu de trei ani pe Melina Green, a spus el, apropiindu-se. Dar de fapt nu o *cunosc* absolut deloc.

Ceea ce îi plăcea Melinei la dramaturgie era că, atunci când scria, putea să fie practic oricine în afară de ea însăși, o evreică din Connecticut care fusese persoana cea mai puțin importantă din casă. La vârsta adolescenței, mama ei se îmbolnăvisese grav și mâhnirea viitorului doliu îl copleșise pe tatăl ei cu anticipație. Fata învățase să fie tăcută și independentă.

Nimeni nu voia să o cunoască pe Melina Green și cel mai puțin dintre toți, chiar Melina însăși.

– Un stil bun taie adânc – atât în cazul publicului, cât și al autorului. Melina, ești talentată. Vreau să scrii pentru concursul ăsta ceva care să te facă să te simți... vulnerabilă.

– O să încerc.

Bufort și-a lăsat mâinile pe umerii ei și a strâns. Ca de fiecare dată când se întâmpla așa, și-a spus că pentru profesor nu însemna nimic; era doar un fel al lui de a-și arăta

susținerea, așa cum fusese când trăsesese niște sfori ca să-i obțină slujbele în oraș. Bufort avea vârsta tatălui ei; nu se gândea la limite așa cum o făceau cei mai tineri. Nu trebuia să interpreteze nicicum.

Ca pentru a sublinia acest lucru, profesorul Bufort și-a ridicat brusc mâinile de pe ea și a luat din nou sticla de ciocolată cu lapte.

– Arată-mi ce anume te sperie, a zis.

PE-ATUNCI MELINA LOCUIA ÎMPREUNĂ cu prietenul ei cel mai bun, Andre, într-un apartament situat deasupra unui restaurant thailandez. Se cunoscuseră în anul întâi, la un curs de dramaturgie, și se împrieteniseră repede, fiind ambii de acord că *Orașul nostru* era supraevaluat, că musicalul *Carrie* era subapreciat și că *Fantoma de la Operă* putea să îți placă și să o consideri în același timp supărător de agresivă, sexual vorbind.

De cum a intrat pe ușă, Andre a ridicat ochii de la programul pe care îl urmărea, *The Real Housewives*⁹.

– Mel! Alege ce mâncăm la cină, a zis el.

Andre era singurul om care i se adresa Melinei cu porecla. În limba greacă, numele ei însemna „dulce” și Andre zicea că o cunoaște prea bine ca s-o mintă în față de fiecare dată când îi vorbea.

– Ce opțiuni am?

– Maioneză, Vienna fingers¹⁰ sau comandăm mâncare thailandeză.

– Iar?

– Tu ești aia care a vrut să stea deasupra restaurantului Golden Orchid pentru că mirosea așa de bine.

S-au uitat unul la altul.

⁹ *The Real Housewives* („Casnice adevărate”) – franciză americană a unui reality-show.

¹⁰ Marca unui fel de biscuiți cu cremă.

— Thailandeză, au zis apoi, la unison.

Andre a închis televizorul și a urmat-o pe Melina în camera ei. Deși locuiau de doi ani în apartament, tot mai erau cutii pe jos, iar ea încă nu pusese niciun tablou pe pereți, nici luminițe în jurul tăbliei patului, așa cum făcuse Andre.

— Nu-i de mirare că ești așa de prolifică, a murmurat el. Trăiești într-o celulă.

Și el era student, cu dramaturgia ca specialitate de bază, la fel ca Melina. Spre deosebire de ea, Andre nu terminase niciodată vreo piesă. Reușea să o ducă până la finalul actului al doilea și pe urmă hotăra că trebuie să revizuiască primul act înainte de a o termina și în final rămânea încremenit într-o muncă nesfârșită de rescriere. Tot semestrul trecut lucrase să repovestească *Regele Lear* cu o matroană neagră care încerca să decidă care dintre cele trei fiice ale sale merita să primească rețeta secretă pentru gumbo. Inspirația pentru personajul central îi venise de la bunica lui.

Andre i-a întins corespondența, care consta dintr-un plic gros, galben, care îi era adresat, cu caligrafia dezordonată a tatălui ei. Relațiile dintre Melina și tatăl ei se stricaseră pe parcursul bolii de care suferise mama, până în punctul în care orice presiune, oricât de mică, era prea mult, dar în felul lui personal, dulce și distant, tatăl ei se străduia. În ultimul timp devenise interesat de genealogie și îi spusese Melinei că a descoperit faptul că era înrudită cu un general unionist, cu regina Isabela a Spaniei și cu Adam Sandler.

Melina a rupt ambalajul pachetului. *Tocmai am găsit această strămoasă din partea familiei mamei. Prima poezie publicată în Anglia – 1611. Poate că treaba asta cu scrisul o ai în sânge!*

Biletul era prins de un mic teanc de foi. S-a uitat la fotografia fotocopiată a unei doamne elisabetane cu aspect sever, cu un guler alb, încrețit și țepăn, și pe urmă a aruncat pachetul peste harababura de pe birou.

— Sunt urmașa unei poete, a zis nepăsătoare.

— Păi, strămoșul meu a fost Thomas Jefferson și vezi și tu unde m-a dus asta, a spus Andre, rezemat într-un cot. Cum a fost întâlnirea cu Bufort?

Melina a ridicat din umeri.

— Cu ce te înscrii în concurs?

— Ce te face să crezi că o să mă înscriu? l-a întrebat, frecându-se pe frunte.

Andre a dat ochii peste cap.

— Un concurs de piese la Bard, fără o piesă de-a ta înscrisă, ar fi ca și cum Scoția ar intra în luptă fără Mel Gibson.

— Nici măcar nu știi ce înseamnă asta?

— Să fim cinstiți, proful se pricepe mai bine ca tine la machiaj, ceea ce e ilegal, pentru că eu n-am cunoscut pe nimeni care să aibă niște ochi așa de ciudat-fumurii ca argintul, cum ai tu. Și, dacă ai ști ce e rimelul, ar ieși și mai mult în evidență.

A măsurat-o din cap până-n picioare, de la coada împletită dezordonat și pantalonii cargo rupți și până la sneakerii uzați.

— Oamenii care te văd nu-ți dau niciodată de pomană, vrei să zici?

Andre o boscorodea mereu că nu se străduiește deloc să arate mai bine. E drept că uneori Melina scria cu atâta înverșunare, încât uita chiar să mai facă duș sau să se spele pe dinți. Și îi plăcea să poarte colanți și hanorace pufoase când știa că o așteaptă o noapte lungă.

— Tu cu ce te înscrii în concurs? l-a întrebat, schimbând subiectul.

— Nu cred că o să am nimic gata, a răspuns Andre, ezitant.

— Ai putea să ai, i-a spus, privindu-l drept în ochi.

— Oricum, tu o să câștigi, a încheiat Andre fără cea mai mică urmă de ranchiună.

Era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Urmau același program de studii și, cu toate acestea, în loc să fie

concurențială, relația lor era una de susținere reciprocă. Știa că Andre i-ar pune la punct – o făcuse deja – pe acei studenți convinși că succesul ei la Bard nu era meritat, ci mai degrabă rezultatul zvonurilor despre o relație amoroasă cu Bufort. Ar fi fost amuzant, dacă nu ar fi durut-o atât de mult – în cei patru ani de când era la facultate, Melina nici măcar nu se sărutase cu vreun tip, nicidecum să se fi încurcat într-o aventură fierbinte cu cineva mult mai bătrân.

– Nu... nu știu despre ce să scriu, a zis ea, oftând.

– Mmm. Ai putea să încerci ideea aia despre ce s-a întâmplat în Vegas și n-a rămas un secret.

– Am senzația că o comedie n-ar fi luată în serios.

– Păi, nu asta-i ideea?

– Bufort vrea să scriu ceva personal, i-a explicat, rostind cuvântul ca pe o înjurătură. Ceva dureros.

– Bun. Atunci scrie despre ceva care te doare.

A SCRIS O PIESĂ INTITULATĂ *Reputația*, unde niciunul dintre personaje nu avea nume. Erau Fata. Băiatul. Prietenul Cel Mai Bun. Rivala. Tatăl.

Fata avea paisprezece ani și era invizibilă. De ani întregi devenea tot mai ștearsă, în aceeași măsură în care boala Mamei progresa. După înmormântare, a dispărut complet, dată laoparte de mâhnirea Tatălui. Până într-o zi, când Băiatul – de optsprezece ani – a salutat-o.

Fata era sigură că era vorba de o greșală, dar nu a fost așa. El a văzut-o. I s-a adresat chiar ei. Și, când a atins-o, Fata a putut iar să se vadă pe sine – ca în ceață, dar tot mai clar.

Băiatul era complet opusul ei: era vizibil și vocal, se știa cu toată lumea, era imposibil să nu îl observi. În prezența lui, și Fata se simțea mai mare, mai robustă și vizibilă.

Totul a început cu câteva sărutări. De fiecare dată când buzele lui le atingeau pe ale ei, Fata simțea că devine tot mai substanțială. De câte ori mâinile lui o atingeau, ea își vedea

conturul trupului. Dar, când i-a ridicat fusta și a început să se desfacă la pantaloni, Fata l-a împins și a zis „nu”.

A doua zi, la școală, Cel Mai Bun Prieten al Băiatului vorbea despre ea cu oameni pe care Fata nu îi cunoștea.

Băiatul a zis că s-a cățarat pe el ca în copac, zicea. Era strâmtă ca un pumn strâns.

Rivala ei a trecut pe lângă ea, împreună cu o prietenă.

Știam eu că trebuie să fie vreo curvă dacă a fost așa de interesat de ea.

Obrajii Fetei s-au aprins atât de tare, încât a fost sigură că ceilalți îi simțiseră stânjeneala, chiar dacă nu puteau s-o vadă. L-a găsit pe Băiat și i-a cerut să-i spună de ce mințise.

Nu vrei să fii cu mine? a întrebat-o el.

Ba da, dar...

Trebuie să îmi mențin reputația, a spus Băiatul. *Chiar contează ce cred ei, câtă vreme eu și tu știm care e adevărul?*

Fata a vrut să plece, dar el a prins-o de mână și, ca prin minune, a devenit vizibilă.

Acum și Fata avea o reputație. Stând invizibilă la coadă, la cantină, îi auzise pe ceilalți spunând că e o ușuratică. La vestiar, în timp ce se schimba pentru ora de sport, auzise cum ziceau despre ea că e o disperată.

Petrecea tot mai mult timp cu Băiatul, pentru că el era singurul care părea să știe exact cum este ea, de fapt. Între patru ochi, el era în mare parte blând și drăgălaș. Fata își spunea că poate și ea vedea o versiune a lui invizibilă pentru toți ceilalți.

Într-o seară, el i-a ridicat iar fusta și a început să se deschie la pantaloni.

Cu toții cred că o faci, i-a spus. *Așa că e totuna.*

De astă dată, Fata nu a mai spus „nu”.

A fost alegerea ei? Sau a cedat unei presiuni?

Avea vreo importanță?

Pentru că, în momentul în care Băiatul a penetrat-o, Fata s-a adevărit, a devenit complet și permanent vizibilă – chiar dacă era doar o notă de subsol confuză și dureroasă în biografia altcuiva.

PROFESORULUI BUFORT I-A PLĂCUT MULT PIESA. A zis că e necruțătoare și provocatoare. Piesa Melinei a fost aleasă printre cele trei finaliste ale competiției, alături de cea a unui student de la Middlebury College și a alteia, de la Wesleyan University. În ziua jurizării, când cele trei piese urmau să fie citite de studenții de la actorie ai Bard College, Melina și-a petrecut dimineața vomitând, copleșită de emoții. Era prima piesă scrisă de ea în care era personajul principal, chiar dacă ascuns sub straturi de limbaj.

Dacă piesa era considerată mediocră, atunci și ea era la fel? Nu se putea detașa de text, nu putea privi la actorii care jucau Băiatul și Fata fără să se vadă pe sine la paisprezece ani, dezlănțuită după moartea mamei, agățându-se de singura persoană care părea să îi dorească tovarășia. Nu putea să audă cuvintele pe care le scrisese fără să-și aducă aminte de toamna aceea irosită, când ea nu mai putea rosti nimic, iar ceilalți umpluseră tăcerea cu minciuni despre ea, care apoi deveniseră adevăruri.

De parcă toate acestea nu erau suficient de stresante, Melina mai făcuse și o schimbare minoră a piesei pentru lectura finală, adăugase o scenă despre care profesorul Bufort nu știa nimic. Habar n-avea și nici nu-i păsa dacă asta nu ar fi descalificat-o. Piesa nu era însă isprăvită fără acel epilog care o făcea relevantă pentru momentul prezent.

Amfiteatrul era înțesat de lume. Andre îi păstrase un loc mult prea expus pentru gustul ei, la doar câteva rânduri de scenă. A bolborosit un șir de scuze în timp ce trecea peste cei deja așezați.

– A trebuit să le spun că am mononucleoză ca să-i împiedic să se așeze aici, i-a zis Andre.

– Am întârziat cât cere eticheta, i-a răspuns ea, dându-și ochii peste cap.

Andre a măsurat-o de la cocolușul ciufulit la galoși.

– Nu, doar ai întârziat.

Profesorul Bufort a urcat pe scenă.

– Vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți prezenți la lecturile care constituie runda finală a Concursului de Dramaturgie al Colegiului Bard. Anul acesta a fost un adevărat efort să păstrăm secret numele celui care a jurizat. Vă este cunoscut pentru cronicile sale incisive și articolele despre industria teatrală în general. Vă rog să-i urăm bun-venit criticului teatral Jasper Tolle, de la *New York Times*.

Andre și Melina s-au uitat unul la altul.

– Ce viață mai e și asta? a șoptit ea. Jasper Tolle o să jurizeze piesa mea?

Toată lumea îl știa – chiar și cei care nu erau implicați în domeniu. Salutată ca un fel de copil-minune, fusese angajată la *Times* pe când avea douăzeci și șase de ani, iar apoi – cu comentariile sale tăioase și sclipitoare – atrăsese o mulțime de urmăritori, care fie îl disprețuiau, fie îl adora. În trei ani ajunsese de la articole despre producțiile minimale din nordul New Jersey la spectacole off-off-Broadway și spectacole selecte destinate milenialilor, precum *The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs*¹¹ și *Murder Ballad*. Jasper Tolle avea jumătate din vârsta criticului senior al ziarului. Avea conturi pentru fani pe Instagram și Facebook. Făcuse ca teatrul – o formă artistică apreciată de obicei de publicul cu părul alb – să devină iar ceva cool.

– Să dea naiba! a zis Andre, pufnind. Ce sexy e!

Melina se gândea că are vreo treizeci și ceva de ani. Blond, cu un vârtej la ceafă și ochi albaștri în spatele ochelarilor cu rame de baga, avea o privire vie, care scânteia precum sticla șlefuită. Era înalt, deșirat și părea iritat, de parcă făcea

11 „Agonia și extazul lui Steve Jobs” (en.).